

bila vsa oskrunjena od ran. On pa je dvignil svojo glavo in je poljubil njeno roko. In je začutila, da so njegove ustnice blede in mrzle od trpljenja. Sklonila se je nad njim, da bi objela njegovo lepo glavo in je začutila, da je vlaga omazala njegovo obleko in telo. Tedaj se je zgrudila uboga Juta v svoji bolesti in je vzdiknila:

«O ti, ki si vreden, da sediš na kraljevem prestolu, kam te je vrgla zloba in zavist človeška!»

Kralj Rišar pa je nežno objel njene noge in je rekel:

«In tudi v tem trpljenju sem srečen, da slišim tvoj glas in da te čutim pri sebi.»

Tu je pristopil stari čuvaj in je začel jemati okove z Rišarjevih rok in nog. Juta pa je namočila svoj robec v vodi in je z njim otirala težke rane, ki so jih bili zadali železni okovi.

«Kam pojdem s teboj, Juta?» je vpraševal kralj Rišar ves presenečen.

«Danes ponoči morava odtod,» je rekla Juta. «Moj brat je odšel k stricu v Breže, da te izroči cesarju. Geron leži onemogel in oče je bolan. Zato sem preprosila starega slugo, da me je pustil k tebi. Vrata bodo zvečer samo na videz zaprta. Na levo vodi hodnik, ki naju popelje v noč. Sluga ti prinese obleke in hrane. Ko bo vse trdno spalo, pridem pote, moj dragi.»

Odšla je, kakor je bila prišla in vrata so zarožljala. Čez nekaj časa se je vrnil sluga z obleko in hrano. Kralj Rišar je gledal v temo, kakor da ne veruje lastnim očem. Potem se je začel pripravljati na težko pot. Kam vodi ta beg sredi sovražnikov?

(Dalje prihodnjič.)

Igo Gruden:

Kdo sliši moj krik?

Po vzburkanem morju od vetra zvihranih daljin
kot nagnjeno jadro napotil se je moj spomin
do tvojih pristanov, o domovina...

Glej, šele sedaj, ko so tvoja mi vrata zaprta
in tvoja obrežja od žalosti moje zastrta,
mordà razumela boš sina
v vodovju tujine blodečega,
do svojih najskrivnejših vseh korenin
bolest svoje zemlje nosečega.

O mrzli sijaj teh rastočih, v nebó vzpenjajočih se mest!
 o mrzla križišča od množic zajêzenih cest!
 in mrzla molitev zvonôv z opoldanskih zvonikov!
 in mrzla krasota palač, ornamentov in kipov!
 in mrzlo vrvenje, hotenje, mrzlični napor
 teh množic zasoplih,
 ki skozi temačni predor
 iz stoletij v stoletja
 hitijo omotične v daljna zavetja
 pokrájin vonjivih in toplih:
 ah, mrzel ves svet
 v domotožju zdaj mojem zajet
 kot daljni odsev, ki goré iz višine vsemira
 ga vržejo v tiho sanjavost globine jezera.

Kdo sliši moj krik? Ne morda samó vodopad
 odmevanja praznega votlo bobni
 v brezzvezdni prepad
 od vetra zvihrane noči?

O bratje vi moji v pokrájinah rodni preganjani
 in vsi vi pognani od ljubljenih rodni bregôv,
 pogledi zdaj moji vas iščejo v daljo zasanjani
 kot luči ob uri viharni prižgane
 na oknih zamišljenih naših domôv;
 o sestre ve moje nad črno brezupnostjo sklonjene,
 pri vas moje misli so tihe in vdane
 kot sanje spokornikov sredi svetišča
 ob mramorna, bela stebrišča
 pobožno naslonjene...

Rad dvignil monštranco bi svojega speva
 nad vami
 in narodi vsemi
 s trpečimi temi
 rokámi,
 da bi zagorela
 in žarke onstranskih pokrájin razpela
 v zenitu razbičane zemlje
 kot solnce, ki sredi poldneva
 ves svet pod svoj plašč žuboreči zajemlje.

Saj ni več ljubavi, ne bratstva in ni več človečnosti:
 porušeni mosti so od naroda k narodu,

polomljene lestve, ki misel vodile so k večnosti...
 Prokletstvo in gnev sta zaplójena v zarodu
 stremljenj in hotenj zasovraženih mas —
 in slavni, ta véliki čas
 omahne, izdahne, v pozabnost izgine
 v namišljenem blesku
 kot voda, ki usahne v razpaljenem pesku,
 osamljena sredi poletne vročine.

Objame-li kdaj odrešenje in spas
 vse one, ki zrasedo v gnevu iz nas?
 Po solnčni, brezkončni puščavi
 enkrat se privleče, priplazi
 preganjanih duš karavana brezmejna,
 izmučena, trudna in žejna
 besed o človečnosti, bratstvu, ljubavi —
 o bratje in sestre, prorokov neuslišanih glas
 takrát zelenel bo kot palma v oazi...

Kdo sliši moj krik? Ne morda samó vodopad
 odmevanja praznega votlo bobni
 v brezzvezdni prepad
 temno grgrajoče noči?

Po vzburkanem morju od vetra zvihranih daljin
 kot nagnjeno jadro napotil se je moj spomin
 do tvojih pristanov, o domovina...
 Glej, šele sedaj, ko so tvoja mi vrata zaprta
 in tvoja obrežja od žalosti moje zastrta,
 morda razumela boš sina
 v vodovju tujine blodečega,
 do svojih najskrivnejših vseh korenin
 boleost svoje zemlje nosečega...

Vida Jerajeva:

Sappho.

Prve njene pesmi so ostale svete in neizgovorjene.

Nerazodeto je ostalo čustvo njenega napol še otroškega srca,
 ki jo je družilo z dihanjem voda in trav.

Pritajen je ostal vzклик njene radosti. Njen pogled je strmél
 čez jezera za zibajočimi se labodi, čez morja za potapljajočimi se
 utvami, čez ceste za vihrajočo grivo razigranih, skozi veter in dež